

Да ся заречемъ въ свѣсть-тѣ си да бждемъ милостиви, кога сѣдимъ нхны-ты дѣла. Они сѣ повдигали войны, кои-то мы сега оплаковуае, нѣ не могѣтъ ли да бждѣтъ оправданы, че сѣ были тѣ или неотбѣжны или сѣ станѣли отъ нѣкоѣхъ безгрѣшнѣхъ слѣпотнѣхъ. Выкали сѣ чюждѣ помошь, коиа-то е бывала всѣкогы пагубна, нѣ пакъ нужда и безгрѣшна слѣпотнѣа нели гы оправдава. Турѣли сѣ законы и уредбы, кои-то не ни ся ревнѣтъ, нѣ истина ли е, че тѣ не сѣ были полезни за тогашно-то врѣмя, че тѣ не сѣ были най добра-та направа на чловѣческый-тѣ умъ отъ обштественны-ты начяла, кои-то сѣ были на онова врѣмя?

Критика-та трѣбѣ да бжде разумна, а не люта противъ наши-ты башти. Тѣа не трѣбѣ да клевети, нити да ся отказва отъ почетъ кѣмъ оные, кои-то не могѣтъ да станѣтъ отъ гробове-ты си и да ни рекѣтъ: “Ето, унуци, за кой узрокъ мы “ сме правили това.”

Извѣстны сѣ слова-та на по старый-тѣ Катонъ:,, Мѣчно нѣшто е, казва той, да даде чловѣкъ да разумѣѣтъ оные, кои-то ште живѣѣтъ въ другъ вѣкъ, што оправдова нашнѣй-тѣ животъ.”